

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

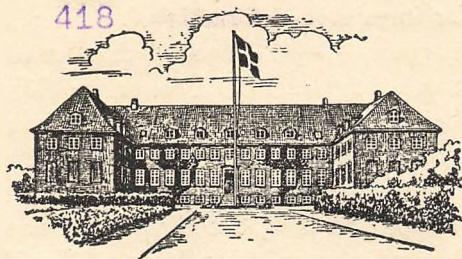
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H.U.H.- Bladet

MEDLEMSBLAD FOR HASLEV UDV. HØJSKOLES ELEVFORENING — FEBR. 1953

OM LYKKEN

— *spredte tanker!*

Vi kender alle eventyret om kongen, der var ulykkelig og som derfor fik det råd at finde en skjorte, som havde tilhørt en lykkelig mand. Men da han efter lang tids søgen fandt manden, viste det sig, at denne var så fattig, at han ingen skjorte ejede.

Vi lever sikkert i en tid, der — som den omtalte konge—spejder eft. lykken i en ustandselig jagen. Annoncer for snart sagt alt, lige fra tandcreme til biler, lokker under tallige omskrivninger af emnet: „kunsten at blive lykkelig“, og sjældent reklameres der forgæves. Når tillige alt slags lotteri, incl. tipning, går som varmt brød, er årsagen de titusinders drømme om, at det uforusete, eventyret, lykken, vil smile til dem og farve deres fremtid med nye gyldne farver.

Hvad er da lykken? — Noget meget svært at definere. Som skønhed for resten. Begge består af en mængde elementer, som er vanskelige at afgrænse og bestemme. Går vi til „Ordbog over det danske sprog“ har den nok flere lange definitioner over, hvad lykken er, men ingen, som

præcist dækker. I selve betydningen ordet lykke finder vi ingen hjælp. Mere hjælp får vi måske ved at se på det franske ord for lykke, bonheur, som ganske enkelt betyder „god time“. Livets lykke bliver da summen af alle de gode timer, der bliver skænket os, men derimod ikke — nota bene! — noget man via en eller anden universalnøgle, det være sig lotterigevinst, „Tolv'er“, kan dirke sig frem til. Måske kan man sige, at lykke består af momentvise forekommende oplevelser af behagelig art; men disse svinder på en skæbnessvanger drilsk måde, når man prøver at holde dem fast og gøre dem til sin ejendom.

Til understregning af dette skal jeg anføre nogle ord af den svenske filosof Alf Ahlberg, hos hvem jeg også i det følgende låner nogle tanker. Han siger, at med lykken er det i almindelighed sådan, at jo mere man taler om den, jo længere er man fra den. „Det mærkelige synes nemlig at være, at jo mere man indretter sit liv med lykken som ledestjerne, desto sikrere mister man den. Lykken er en sky

fugl, som man ikke fanger med limpind eller snare. De, som jager efter lykken, bærer sig ligeså bagvendt ad, som ville man holde sollyset fast ved at låse det ind i et mørkt rum. Rigdom, velstand og berømmelse kan man jage efter, men aldrig lykke. Og det er under jagten efter disse ting, at mennesker i almindelighed skræmmer lykken på flugt. At overløste lykken ved ikke at søge den, er livets kunst. Hvis lykken er en kvinde, er den i hvert fald ikke en sådan, der skænker sin gunst til den påtrængende“.

Vi kender det fra vor eget liv. Måske i den form, at vi i lange tider har drømt om og stræbt efter et mål — og når vi så havde nået det, måtte vi ofte undrende erkende, at det ikke var så dejligt, som vi havde forestillet os det. Drømmen derom havde været mere strålende. Forventningen havde været den største glæde — og den havde man ikke stræbt efter!

Vi glemmer at leve nu og her. Vi forlægger lykken til fremtiden. Man når ikke at komme på siden af lykkens ganger, men ser aldrig andet end støvskyen efter den. Eller man har det som æslet, der trøstigt går frem i det forfængelige håb, at det ved at vandre efter guleroden, som dets rytter holder i en stang foran, til sidst når det attråværdige mundgodt.

Mennesker lever i håbet og fremtiden og ikke i nuet. I sin ustandselige higen fremad efter noget, der synes forjættende, men som oftest ville være lygtemænd, kan de ikke nyde hverdagens mere enkle, men alligevel rigt forskellige glæder. Man kalkulerer så meget angående morgendagen, at lykken ikke kan få tid til at sætte sig. Det bliver let sådan som i det engelske værtshus, hvorpå der stod et skilt: „I morgen serveres her gratis“. Når folk da den følgende dag kom i stimevis for at nyde maden og drikken

for intet, stod der stadig på skiltet: „I morgen — —“. Noget „i dag“ nåede man aldrig frem til! For mange bliver livet og dets lykke noget, der først kommer „i morgen“, den dag, de får deres eksamen, bliver gift eller tjener så meget i løn, at de får råd til lidt ekstra o.s.v. Bestandig ligger lykken foran. — Jo tidligere man bliver klar over den fejltagelse, jo bedre. Livet er for kort til, at man kan undvære dagen i dag.

I udviklingen i det sidste hundrede år eller mere er der sket meget. Menneskeånden har fejret anselige triumfer. Men hvad har det ikke kostet? Man er mere og mere blevet slave af arbejdet og sine stadig større og større behov. Arbejdet er givet menneskene som en velsignelse, men er for mange næsten som en forbandelse, de stønner under. Måske kunne vi have godt af at høre, hvad kineseren Lin Youtang fortæller herom i sin bog: „Jordisk Lykke“. Han siger, at måske er intet mere egnet til at fremkalde hovedrysten end den opfattelse, mennesket har af begrebet „arbejdet“ med alt det besvær, dels det selv, dels civilisationen har bebyrdet ham med. Thi: „Hele naturen driver, mens mennesket ene af alle arbejder for at tjene sit brød. Det arbejder, fordi det er nødt til det, da hele tilværelsen samtidig med civilisationens sejrsgang er blevet utroligt mere indviklet og har fostret en mængde pligter, ansvar, hæmninger, forbud og mangfoldige former for ærgerrig stræben — lutter ting, som ikke naturen, men det menneskelige samfund har skabt“. Lin Youtang ser ud af vinduet på duen, som flyver omkring uden den plagende tanke, hvad den skal have til frokost. Den menneskelige madanretning er derimod en så indviklet affære, at den koster manges arbejde, så det bliver langt besværligere for menne-

sket end for dyrene at skaffe sig føden. Derved bliver „mennesket det eneste arbejdende dyr“, hvorimod næsten alle dets medskabninger kun har arbejdet som en afveksling mellem legen, hunden f. eks. Lin Youtang er klar over, at det at være menneske har sine bestemte fordele — glæden over kundskab, kunst, samtaler o.s.v. — Men han er bestyrtet over, at arbejdet med at bjerge føden lægger beslag på langt det meste af den menneskelige energi, og det vil måske blive endnu vanskeligere, så vi en skønne dag når dertil, „at arbejdet med at skaffe føden er så anstrengende, at vi mister vor appetit til maden under selve jagten efter den“. Og hvor paradoksalt: Ofte sker der det, at „folk arbejder hårdt ude på landet, for at de kan komme til storbyen og dér få lejlighed til at tjene tilstrækkeligt mange penge til, at de igen kan komme ud på landet!“

Når vi har sundet os lidt oven på disse kritiske østerlandske bemærkninger til den moderne kultur, især vestens, da den østerlandske er mere stillestående, har vi måske godt af, inden tankerne for hurtigt viftes bort, at tænke lidt nærmere over dem. Om vi dog ikke har lidt at lære. Om dog ikke den travlhed, de fleste af os mere eller mindre er hvirvlet rundt i, i mange tilfælde er selvforskyldt og gør vort liv mindre rigt end det ellers kunne være.

„Kunsten at blive lykkelig“, „erobringen af lykken“, hvori består den? At lykken ikke kan jages ind, er sagt i det foregående, og iøvrigt kan vi meget let overvurdere de ydre betingelser for lykken. Det lille vers har ret:

Lykken er ikke gods eller guld,
lykken er ikke storhed og ære,
lykken kan selv i den ringeste vrå
arbejdets frugter på bordet bære.

Vel kan fattigdom hindre een i at leve et rigt menneskeliv, men det samme kan rigdom — måske snarere endda. Ifølge evangelierne er det uhyre vanskeligt for en rig at komme ind i Himlens rige, måske er det ligeså vanskeligt for ham at komme ind i det jordiske lykkelige. Mange fl. bekymrg. kommer til den rige og oftest begær efter yderligere rigdom. Ejer man en halv million, har man det ønske hurtigst muligt at få den fordoblet. Jo mere man har, jo mere stiger utilfredsheden.

Noget, som også hindrer lykkens nedslag til os, er, at vi altid synes, der er bedre at være dér, hvor vi ikke er. Cykler vi i højre side af vejen, synes vi måske, at vejen på venstre side er så meget bedre. I det naturlige menneske ligger vist stadig drømmen om en „Fagerø“, hvor man tror, man burde have været for at være fuldendt lykkelig. Eller det kan være sammenligningens gift, som fordærver vort liv. Hvor meget lettere andre har det, hvor mange egenskaber, de har fået, som vi selv mangler — Træffende er dette skildret i Kirkegaards lignelse: „Liljerne på marken“. Liljen kunne ikke glæde sig over sin dejlighed og uskyldige lyksalighedstilstand; men den følte sig fængslet og bundet, kom til at se sit livs vilkår under bekymringens og misundelsens aspekt: hvor ville den gerne være en kejserkrone og komme derhen, hvor disse var. Hvor meget herligere ville livet da ikke være? Den fik også en fugl til at plante sig om. Men ak, den visnede da og gik til grunde.

Til det at være lykkelig i livet hører at acceptere sig selv som man er med sin alder, sine fortrin og mangler. Ikke sådan, at man bruger det som sovepude for sine fejl; men sådan, at man glæder sig over og udnytter de nådegaver, man har fået

skænket uden at lade dette formørkes ved tanken om, hvad man ikke fik. Let er en sådan acceptering oftest ikke; og dog skulle den for kristne synes naturlig. Vi fødes ikke med visse krav på livsgoder. Alt er gaver, storslåede gaver — og er det dog ikke utaknemligt at klage, når vi har fået nok, selv om andre eventuelt har fået endnu mere?

Selv sygdom og lidelse kan være midler for os til at smage rigdommen ved livet — „det kors som har tynget din nakke, kan blive din rigeste sang —“. Vi vandrer til daglig som søvngængere blandt tilværelsens undere, og ofte kan det at blive taget bort fra hverdagen, gennem sygdom f. eks., betyde, at man næsten føler sig som født på ny og står med friske, usløvede sanser overfor livet. Da kan en solstråle eller en stump blå himmel atter få sansernes modtagerapparat til at dirre.

Lykken er ikke især afhængig af rigdom eller ydre udrustning, afhænger i det hele taget ikke af det ydre, men af det indre, om man møder livet med sjælens vinduer renvaskede, så indtrykkene kan nå én. Den afhænger af det sindelag, hvormed man møder livet. Anton Berntsen har ret:

At smile tappert trods trange kår,
den kunst kan i livet læres;
lykken er ikke den skæbne, vi får,
men sindet, hvormed den bæres.

Thi lykken er ikke enkelte ting, men er den hele livets rigdom, der kommer til os. Tilfredsstillelsen ved et veludført arbejde (Lykkeligst at hvile på er fuldendte gerning!). Nydelsen ved kunstens og naturens vidunderlige skønhed. Glæden under samværet med venner og kammerater. Den rigdom at have et hjem, hvad enten det er ens forældres, eller man allerede har stiftet sit eget. Dog må man måske sige, at lykkebegrebet uden tvivl i vor tid er

for ensidigt rettet derhen, at man skal være to for at skabe et lykkeligt liv. Der er dog mange, som må leve deres liv alene, men som alligevel lever en tilværelse, der giver dem en tilfredsstillelse. Dette gælder især dem, der giver deres liv i tjeneste for andre. For sådanne må tilværelsen blive meningsfyldt.

Og her er vi vist nok ved kernen i lykken. Thi det er her i livet så retfærdigt, at den som hjælper andre og ikke nøjes med at mele sin egen kage også selv får del i lykkens gaver. Den som baner andres vej, skaber også sin egen lykkes sti. Lykken kommer som et biprodukt, når man stræber efter noget andet. I digtet hedder det da også:

Da jeg ville lykken eje,
da flygtede den fra alle mine veje.
Da jeg ville lykken bringe,
da kom den til mig på englevinge.

Livets lykke! I det foregående har vi set lidt på, hvordan den mistet og vindes, men der må gøres en tilføjelse. Er man kristen, tror man, at lykken i dybeste forstand kun fås ved troen på Gud, der hvælver sin mening over vor tilværelse. I tro på ham bliver et menneskeliv værd at leve, fyldt med „gode timer“, så kan det måske for andre synes fattigt på ydre glans og lykke. Thi trods alt er det vigtigste her i livet dog ikke at vinde lykken, men at livet lykkes.

Chr. Andersen.

Cecilie Hansen

(1943)

Vi har modtaget følgende:

„Dette for at meddele Dem, at min gode veninde Cecilie Hansen ikke er her mere. Cidde døde på Gram sygehus torsdag aften den 15. ds. og blev begravet på Lintrup kirkegård mandag den 19. ds.

Selv om man vidste, at Cidde aldrig ville blive helt rask mere, kom døden dog som en overraskelse. Der var højtid over begravelsen. Ciddes far talte gribende om hendes sidste timer. Cidde var tryk i døden, som hun var det i livets storme under sygdommen, fordi hun vidste, at Gud var hende nær. At Cidde havde mange venner bar det store følge og et væld af

kranse med de skønneste blomster vidne om.

Vi, der kender Cidde, vil sent glemme hendes gode, kærlige og milde sind. Stort vil savnet være i hjemmet hos far og mor, hvor hun havde så stor en plads, og hos hendes søskende“.

Vi fra 1943 husker sikkert alle Cecilie Hansen som det gode og forstandige menneske, hun var. Vi forstår, at savnet er stort og vil gerne over for de nærmeste give udtryk for vor hjertelige deltagelse.

Tak også til Marie Winther for meddelelsen og Deres gode hilsen til skolen.

H. u. H.-kredsen i København

har møde på K.F.U.K., St. Kannikestræde 19, søndag den 1. marts kl. 12.

Forstander, pastor Johs. Müller, St. Lukasstiftelsen, taler over emnet: Diakoni. Velkommen alle.

P. k. v.
Emma Augustinus.

Indre missions højskolekreds i Århus

har møde på K.F.U.M., Klostergade 37, fredag den 6. marts kl. 20 pr. Forstander K. Møller, Hammerum, taler om: En kristens plads i hverdagslivet.

Kaffe fås à kr. 1,50.

P. u. v.
Johannes Krøyer.

Sommerskolen.

Det er glædeligt at kunne meddele, at indmeldelserne til vore skoler går godt i

år. Også på H. u. H. tegner det godt. Vi har i dag 52 indmeldt.

Vandremappen „Centrum“ 1946

har ved Aase Jørgensen indsendt 10 kr. til elevforeningen.

Tak skal I ha’.

Bryllup.

10. januar viedes frk. Grethe Høj Pedersen, sommer 51, til hr. soldaterhjemleder Henry Antonsen.

H. u. H. ønsker hjertelig til lykke.

Ta’ så lige

indbetalingskortet, mærket Haslev udv. Højskoles Elevforening, Konto Nr. 7111, og send dit kontingent, som er 5 kr., siger og skriver — fem kroner.

Siden sidst

I spænding

venter gamle elever nok på resultatet af allemandstaget til fordel for vor gymnastiksal. Vi kan sige, at det bliver godt, men endnu ikke nøjagtig hvor godt. Der indkommer endnu hver dag forsinkede beløb, så Axel Nielsen med glæde kan notere en stigning på regnskabet. Jeg tror nu nok, at de, der ikke har fået gjort rent bord, kunne glæde Ax. N. ved at gøre det snarest, så han kan få arbejdet afsluttet og givet vort blad den spændende meddelelse om, hvad det hele blev til.

Gaver.

Foruden penge for lodsedler har vi også modtaget en del gaver — i øjeblikket ca. 1200 kr. — til det gode formål. Det begyndte med at et ægtepar i Vestjylland, allerede før lodsedlen blev udsendt, skrev et brev til os. De udtrykte først deres glæde over arbejdet på at dygtiggøre vor ungdom i de forskellige idrætsgrene, fordi man gennem dem kan få ungdommen beskæftiget med noget godt i fritiden, og så stod der i brevet:

„Vi sender hermed vor bedste otte ugers gris til støtte for foretagendet“.

Grisen var omsat til en 100 kronesedel. Det var begyndelsen. Vi kan altså nu glæde Sigrid og Kristen med at flere har fulgt eksemplet. Tak alle.

Kontoen står naturligvis stadig åben.

Og hvad er der

så ellers sket på H. u H.? Lad mig nu se, hvad her står skrevet:

7.—8. jan. besøg af pastor Folke Heltberg, ham er der en hel masse elever, der kender, og som med fornøjelse tænker

på hans friske foredrag og underholdninger. Det var denne gang som forud, altså véd I, vi havde et par gode timer sammen med F. H.

24. underholdning for arbejdsløse; det blev en fin aften. Statskonsulent Frode Kristensen, statens tilsynsførende med ungdomsundervisningen, holdt foredrag om „Verdenssituationen i øjeblikket“. Derpå var der underholdning ved eleverne, som på en kvik måde underholdt gæsterne en halv times tid. Aftenen sluttede så med et vellykket kaffebord i spisesalen.

27. Forstander Erik Schwartz, tidligere korpssekretær, gæstede skolen, holdt spejdermøde og desuden et foredrag for hele skolen om emnet: Muligheden for at gøre et arbejde for samfundets stedbørn.

28. Landssekretær, frk. Elsc Brostrøm besøgte os og bragte som sædvanlig en frisk og god hilsen fra det store fællesforetagende: K.F.U.M. og K.

Første uge i februar havde vi missionsugen. I kender slagets gang; der sås, og der høstes, og når alting ventes i naturrens orden“, skal de glæde sig tilsammen, både den, der sår, og den, der høster.

4. februar. Blandt missionsugens talere var også landssekretær Steen. H. u. H. nød ekstra godt af besøget, idet landssekretæren i menighedskundskabstimen onsdag gav os del i sine tanker og erfaringer angående ungdom og ungdomsarbejde.

Konfirmandrejse til Schweiz

FOS arrangerer konfirmandrejse i påsken.

Fra forskellig side er FOS — KFUM og KFUK's rejsetjeneste — blevet opfordret til at arrangere konfirmandrejser. FOS har derfor arrangeret en sådan i påsken i dagene 1.—7. april 1953 til Schweiz under kyndig ledelse. Der bliver traveture i bjergene, sejltur på den berømte Vierwaldstättersø, tur med tandhjulsbane til Rigibjergets top og meget andet. Unge i alderen 14—18 år kan også

deltage. Prisen bliver kun kr. 360,00 fra Padborg og kr. 405,00 fra København. Specialprogram tilsendes ved henvendelse til FOS, Amaliegade 24, København K. Telefon Byen 9363.

C. V. Christensen (Lohses Forlag):

Er vi Fakkeltbærere?

Læs den bog. Interessant stof, stof til eftertanke, a l t s å l æ s.

Kulturåben

Ordet fandtes i H. u. H.-bladets decbr.-nummer og udløste hos mig en del tanker, rejste nogle spørgsmål, f. eks.: „Hvad er kultur? hvad åbenhed? er „kulturåben“ kristelig set et plus eller et minus? o.s.v. For at besvare disse spørgsmål måtte jeg ustandselig sætte disse tanker i relation til bibelen, historien og min egen erfaring.

Grækere søger visdom, jøder kræver tegn, siger Paulus, idet han i disse få ord skildrer de to kulturverdener, han kendte: Han var ikke åben for Hellas kultur. Vor kulturs ypperste står på Hellas skuldre, og kristendommen på jødedommens. Om vi i atomalderen mener at kunne frigøre os fra både Hellas og jødedom og stå selvstændige med vor fantastiske viden om det skabtes lovmæssighed og vor fantastiske evne til at tænke tanker ind i stof, kan vi så være åbne for denne videns- og frembringelseskultur, når vi samtdig erkender dens frugter i det sinde-

nes ekstrakt, der dannes som resultat af overvejelse og gennemtænkning af alt dette?

Vor kulturverden er mere gudfremmed end Sokrates. Dette er jo sandheden.

At stå med en hel bibel med dens menneske- og verdensvurdering i sit ene hjertekammer og med atomkulturens dito i det andet er et bedrag, og en bibel uden under, bjergprædiken, brevene og åbenbaringen kan ikke bringe klarhed over noget spørgsmål. „Skriften står fast, den kan ikke ændres“ — det er grundlaget for Jesu Kristi liv og død.

Jeg må være uden kendskab til kulturen eller til denne „skrift“ eller til begge dele, om jeg skal være kultur-åben, for vor kultur er jo t i d s å n d e n, der bærer sin Herres mærketegn og h a n s frugter.

Har kultur nogensinde i „historien“ været bærer af eller ledende for Guds rige? At „alle ting“ tjener dem til gode,

som elsker Gud, siger jo bare dette, at Gud i sin tjeneste bruger kulturens frembringelser som alt andet skabt, ikke at „alle ting“ er gode.

Om højskolen deler syn med Grundtvig og flere „nyere“ kulturfilosofier og i historien mener at se plan og linjer, er vel ikke mere sandt, end når andre mener i historien at se spring og luner i blod og undertrykkelse. At Guds ånd gennem alt dette har arbejdet i

sjælene er såre underfuldt. Historien lærer bare dette, at „ofte har hans magt roser ud af torne bragt“ — han har ikke villet tornene — de har modsat fortegn. „Lige så kloge som Gud“, det er kultur, det er torne om ikke „Lige så kloge som Gud“ holdes inden for rammen „skriften“, der ikke kan rokkes. „Skriften“ plus Helligåndens vejledning, det er den verden, vi skal være åbne for.

Paul Larsen.

Den rene luft og dagens skin
og sundheds friske bølge
vi tage vil i skolen ind
med liv og lyst i følge.
Det kendes skal på øjets glans,
når lyset sejer vinder,
på rette ryg og åben sans
og smil og røde kinder.

Vi vil ej noget fængsel trangt,
hvor lærdoms lampe lyser;
men sindet bliver surt og vrangt,
og ungdomsblodet fryser.
Nej, kundskabs sol gi'r varme først,
når lavt dens flod sig sænker;
den ånd, som stiller sjælens tørst,
den løser tungens lænker.

Vi vil ej, videns gyldne pund
skal tynde og forskrække:
dens magt skal gøre kæk og sund
og spørgelysten vække.
Alt, hvad sig tåget og forsagt
i ungs sind kan røre,
skal mildt for dagen vorde lagt
og klares for hvert øre.

Så skal vor skole vokse smukt,
med liv og lys formælet,
at det kan siden bære frugt,
hvad her som frø blev fjælet.
Og vidt skal tone bøn og sang,
de gode, lyse minder,
som fra de unges skolegang
igennem livet skinner.

P. A. Rosenberg.

